

Предъ погледа му да минаватъ сенки:
— Въ предсмъртни мъки ранения Рабъ
Предъ него се гърчее — но ни стонъ,
Ни звукъ се изъ устата му не чува;
Давидъ ръка замахналъ — но отъ нея
Къмъ врагътъ камъкъ не лети; Мария
Надъ трупътъ на божествений свой синъ
Тамъ плаче — но сълза се не отроня
Отъ нейните страдалчески очи;
Навъсилъ се е Брутъ — но няма мечъ
Въ ръката му — и дали някой погледъ
Въ душа му тайний замисълъ ще схване?
И дългъ редъ отъ сенки подиръ тяхъ
Минаваха, все тъй безмълвни, неми.
Ей най-подиръ, разчорленъ, се задава
Самъ Еремия, вдаденъ въ мрачни мисли —
Но стария бърборецъ е притисналъ
Устата си съ десница — да не би
И той неволно дума да изпусне...

Ядовно скочи майстора... но мигъ —
И сенките изчезнаха. Единъ
Мойсей стоеше тамъ предъ него гордъ,
Брада си счепкалъ съ жилестите пръсти,
Съ навъсено чело, унесълъ погледъ
Богъ знае де далеко... Въ ~~Въ~~ замая
Предъ него тъй застаналъ, неусетно
Се майстора отново въ своя блянъ
Унесе, блянъ презъ дългъ редъ години
Като мора душата му притискалъ
И въ ясенъ образъ дирилъ въплъщение.
И на просветна мисълъ огненъ шепотъ
Пакъ затрептя на неговите устни:

— «Лъжовни сж, о гений тъменъ, твоите
Примамливи слова! Ахъ, незавиденъ
Животъ живее, онзи който знай
Че на света се въ временното само